

C. DINULESCU:

*„Mă simt dator
să lupt cu inerția...”*

C. Dinulescu e un neo-debutant. Semnificativ, noul său debut a avut loc tot pe scena unui teatru Național; a celui din București.

L-am cunoscut din turneele Teatrului Național din Iași, din filme, de la televizor, și ca turist sau cu treburi în „dulcele târg”.

Ceea ce e important: actorul, mutat în noua „garnizoană” teatrală și-a păstrat galoanele, consolidându-le în câteva bătălii: Săptămîna patimilor, Prima zi de libertate, Jocul de-a vacanța.

Actor laborios, inteligent și cultivat, Dinulescu poate fi deopotrivă erou de comedie satirică, rezoner lucid, personaj de epopee sau de tragedie greacă.

— Ești, ceea ce se numește, un „actor de Național”?

— Primul meu contact cu scena a fost prin Teatrul Național din Iași. A trebuit, așadar, să mă încadrez unor condiții obiec-

tive. Printre acestea, sala însăși, arhitectura ei, îmi impunea un anumit stil. Care nu exclude de fel modernitatea. Căci am găsit la Iași destui actori, al căror stil de joc, de pildă Gică Popovici sau Dănoinescu — nu amintea prin nimic din „mobilierul” unui teatru învechit.

Am avut apoi norocul să prind la Iași, capitolul Dan Nasta (aflat într-o excelentă formă artistică). Apoi, am lucrat mult cu Lucian Pintilie, Crin Teodorescu, Sorana Co-roamă, Val Mugur. Se muncea formidabil. Și „bătrînii“ erau exemple. Margareta Baciu lucra cu Szekler 20 de ore din 24 pentru *Mutter Courage*. Dincolo de boemă (care face parte din aura poetică a orașului), se lucra serios, cu o mare profesionalitate și multă seriozitate.

Am mai prins Iașul în care nu toate marile spirite erau încă umbre. Simțeam și noi tinerii actori câte ceva din moștenirea lui Sadoveanu, Teodorescu, Topirceanu... Mihai Codreanu era încă printre noi, viu, lucid, ascuțit ca spirit. La sărbătoarea celor 140 de ani de teatru românesc a stat o noapte cu noi.

— *Și cum realizezi transplantul la București?*

— Am plecat din Iași pentru că simțeam pragul-limită peste care nu mai aveam ce face; mă simțeam dator, ca în versul lui Labiș, să lupt cu inerția. Sînt conștient că acest pas, la o anumită vîrstă, e un act temerar. Și totuși l-am făcut. Aceasta după ce în 1962 declinasem generoasa propunere a lui George Vrăca care mă chemase la „Nottara“. Repetam tocmai la Iași *Richard al III-lea*. Merita să pierd un prilej ispititor pentru o ascensiune către stele...

Radu Beligan urmărește acum să împlinească cerințele unui teatru exemplar, de înaltă cultură; a făcut o „prospecție“ prin țară și iată, fac parte dintr-o promoție de recruți cu Ovidiu Iuliu Moldovan, Costel Constantin. Am intrat imediat în joc. Cu Crin Teodorescu în *Săptămîna patimilor*... Efectiv mi-am făcut rodajul în plină cursă.

Perspectiva sălilor noi îmi pune și mie, ca interpret, probleme noi. M-am gîndit, am discutat mult și cu prietenul Nicolae Gafton, specialist în vorbirea scenică. Se va întîmpla probabil la fel cum a fost atunci cînd s-a deschis Opera mare din Paris. Nu toate vocile actoricești, rezistă. E vorba deci de „sonomagramă“, de cubajul sălii, care triază dincolo de valorile profesionale. Vocile „mici“, vocile teatrului „de cameră“ sînt mai puțin utilizabile.

(Ne așteaptă grele probe de selecție și desigur, valorile se vor decanta.

— *Proiecte?*

— Mai exact, ce mi-ar place să joc: *Shylock*, *Mefisto* din *Faust*, *Don Quijote*.

— *Și regia?*

— Dacă voi găsi omul care să aibă curajul să-mi încredințeze regia unui spectacol, voi avea și eu curajul răspunderii...